

Aczél Géza

(búcsú)galopp

tétova utószinkron

12.

a nőkről általában nem szívesen szólok soha főleg ha az embert már kezdi
alkonya és roppantul kopottas zsákjában összevissza csúszkálnak a félig
a rendszerező elmének lenne ilyenkor feladata temérdek hol is kezdődött a
csodálkozása az első laza kézfogások és az éretlen csókok árja mikor futott
múló koccanásán mikor szakadt meg a biofizika fegyelme s üzent
hogya a remegő test benedvesedett gerjedelme csak amolyan jól kódolt játék
vétele az igazi ajándék egy láthatatlanul megemelt dimenzióban mert míg
egy kopott padon vagy hűtötted ágaskodó szerveid a nagy pelyhekben
minden összefüggött a széleken néha azt motyogtad kamasz gerjedés
a romantikusnak indult fogalmat – szerelem aztán a lélek mélyén mindez
árvácskába ahogy a megkomponált téren az októberi szél az utolsó
el ne bizakodj mivel olykor a kudarc volt a jobb akár egy elvesztett
viselkedni ha megtörnek s a randevú gondosan kifundált utcasarkáról
haza vagy egy vezércsellet megaláznak ráérezve a logikai varázusra hogy
nem mentegelve a legyőzöttet a párás szemű leányzót vagy ki a mattól
csak piszkálja a frissen sült ebédjét otthonában egyszóval ez egy
[megpaskolni az élet
[fogyasztott emlékek
[másik nemre való
[túl a szilárd testek
[valahonnan egy sátáni elme
[a másik birtokba
[csak ügyetlenkedtél
[ereszkedő hűsítő hóban
[máskor kissé izlelgetted
[átcsúszott csapzott
[szírmokat cibálja nagyon
[sakkjátszmában könnyebb
[nagyvonalúan küldenek
[végre te vagy ostoba
[nagyot döccsen s aznap
[más történet itt lent a sárban

mikor a sok ismeretlenes egyenletre szívós polipként tapadhat az absztrakt
[hűség a csalafintán
szimulálható vasárnap hiszen mi kiváltunk a nyomasztó hétmilliárdból
[fontos dolgaink fölött
nélkülözhetetlen a mindennapos ünnep feszítő eufóriája bár innentől
[bezárva csak szűkülünk
és sóhajtozunk persze ilyen-olyan az alkatunk csiszolgatjuk hát
[egymáshoz egymást no de ez
a klasszikus sztenderd mit kezdenél ma a szétglobalizált különös
[emberekkel az igazi folklór
az volt ha a szomszédos falvakból petrencékkel megfuttattak az eszelősnek
[indult robogásba
vészjóslóan visszhangzott a sok kis ablak míg a menekülő mögött nem kis
[szerencsére sorra
maradoztak el a helyi hagyományokat őrző marcona legények hiszen
[arrafelé a gyász hírek is
csak azért lehettek olyan szegények mert még kezdetleges volt a szervezés
[s nem volt biznisz
a fekete keretes hirdetés ha agyonverték akkor agyonverték néhány
[hatalmát átmentett kisebb
ávós unottan odanézett s legyen ez elég kellett neki juli fehér mája
[ráadásul olykor csak egy
éjszakára évtizedekkel a virágzabáló posztmodern előtt s ha nem is
[állíthatunk minden falusi
lány mellé éjjeliőrt legalább érezze az az eltévelyedett ürge a kockázatot s
[még geográfiailag
is akadt némelykor ok az udvarlás jövés-menésén elmerengni mert
[valamiképp pannóniában
nem űzött hazáig senki mikor egész napos vonatozással vágycsozva
[beestem gyönyörűséges
hazánknak naposabb felére mátkaságunkban inkább többen meghívtak
[ebédre s mosolyogva
kérdézték milyen a keleti határ az embernek még ma is a kihagyó szíve
[fáj fiatalságunkba
döbbenet visszanézni mert egyáltalán nem vigadalom bunkóságunkon
[hosszasan heherészni
s nyesegetni fájón a gyökereket ráadásul más gyűrött fóliákba csomagolva
[mindenholnan rád
köszön az alapeset a maga alá gyűrős férfiúi zsarnokság az uralkodás
[torzult ösztönei másfelől
pedig hallod vad piálások közepette öreg haverod durva közbenyöszörgését
[minden nő kurva
s zavarodban még csak azt sem mondhattad tapasztalata neki nem volt
[elég így lettél többször

a zajos társaságban magára maradt gyanútlan veréb a szentimentális
 [üdítő zónákba belehúzva
 s jócskán öregedned kellett ahhoz hogy megértsd miért is dobolt idegesen
 [nietzsche horgas ujjja
 a kemény asztalon ha meghallotta a másik nemet azért el ne feledd nekem
 [ebben a zavarosodó
 férfi-nő viszonyban még mindig legszebb a szerelem s amíg zajosan
 [lovagolunk a felületesre
 sikált statisztikákon megfigyelném én azt a férfit is kire amazonja
 [vészsíjló szemekkel ráront
 netán egy életen át szívósan fojtja hová is esik ezután az együttélés
 [egyenlőtlen foltja s hová
 kékülnek persze a hetente szilvaként beérett szemek mennyi volt a riadt
 [asszony ki a vészesen
 síkos fürdőszobában rendre elesett s nem győz riadt pirulással maga elé
 [nézni s míg eme nagy
 gomolyagban igazságát kezdte kutatni a tétova férfi csöndesen maga
 [maradt se kedélyében se
 a politikában nem üldözte már a fényes suhogó madarakat nem bízott az
 [elvont szabadságban
 mely azért olykor állandó otthon-meleget is táplál s riadt gyerekei kiknek
 [mindegyike egyfajta
 lelket pezsdítő virágszál kezdtek a feszült létben bizonytalanul hajlongani
 [az önzésre ingerlő
 egyéletes szélben negatív élményként azért már az is valami ha e
 [homályban lírailag hitelesen
 beszélnek mert belül nem ereszkednek a kötelékek a forma fegyelme válik
 [igaztalanul sekélyes
 tartalomná mikor a mindennapok praktikája lövi rommá azt ami belül
 [széttéphetetlen de csak
 kontrajátékokat lát a gyermek s még nem lazult ki szentimentális fékje a
 [legszebb kontrollja
 tojik az egészre s még csak a tapadási felületek kihűlt foltjai bántják
 [melyekben az odabújás
 páros ösztöne a legszebbik szívóványa végleges határok közé zárva
 [a családi kompozíciót én
 sem gondoltam semmi jót gyerekként semmilyen változásról
 [s ha alkalmanként egy-egy zaj
 rászólt a tisztesen szegény harmóniára olyan volt az mint egy
 [hajszáltrepedés a régen meszelt
 nagyszobában melyet szilárdan uraltak még a statikusan erős békebeli
 [boltozatok lírai érvem
 ezért is lenne sok az együtt lélegzett kifinomult kötődéseken belül hol egy
 [apró szemvillantás

a metanyelv sejtelmes foszlánya hegedül annak a rég kiválasztott
[másiknak s ha rezignáltan
ráísznak a kudarcokra azt is tudják közös lesz a vereség én valamikor
[kamaszként otthon csak
ennyit láttam s máig nem tudom ha igazán repedezni kezdtek az esték
[milyen súlya volt a vélt
kárhozatnak mert gyorsan összeöszültek áldást lehelve még a napnak hogy
[foghatják egymás
ernyedt kezét hisz az érintésben ott a fedezék egy közösen áthúzott majd
[nem évszázad persze
a történések íve mentén már bölcsebben is mozgathatod szádat
[a feledhetetlen tanúk kihültek
s változatlanul nincsen hű magyarázat vajh kik voltak ők a
[mikrostruktúrában benned létezők
kik létükkel beadtak valami furcsa zsongást a zárt közösbe melyet hozott a
[másik is messziről
örökbe ha megringattuk a síró pólyát azóta vak reakciók róják bennünk az
[értelmetlen köröket
halálok víg lagzik születések válások meglazult fogak s állások keretezik
[csüggedt napjainkat
szemben kiszikkadt hittérítők özönölnek olyanok akik bármikor embert is
[ölnek de legtöbben
inkább isznak bódultan elkerülve pontatlan válaszainkat hol az értelem
[valós mércéje bennünk
és hol letudott a vég nyújthat-e még vigaszt a feledés netán a kínosan
[tápáskodónak a múltat
kell feldolgoznia a tépettség mezejében meddig szűkült lelkiünkben hunnia
[és a levert fiatalság